

Ministerie van Economische Zaken
Directie Telecommarkt
Ter attentie van de heer mr. J.M. van der Hoek
Bezuidenhoutseweg 73
2594 AC Den Haag

Amsterdam, 6 mei 2014

Betreft: *Verzamelwet Telecommunicatiewet*

Geachte heer Van der Hoek,

Hierbij reageer ik namens BCPA naar aanleiding van het op 26 maart jl. gepubliceerde wetsvoorstel tot wijziging van de Telecommunicatiewet (verzamelwet).

Deze zienswijze heeft betrekking op drie onderdelen uit de verzamelwet:

1. Compensatie bij storingen;
2. Het wegnemen van overstapdrempels voor kleinzakelijke gebruikers;
3. Het misbruik/gebruik van CLI.

BCPA begrijpt de wens om deze onderdelen in de Telecommunicatiewet op te nemen. Toch plaatst BCPA enkele kritische kanttekeningen. Bij alle drie de genoemde onderdelen geldt dat het werkingssbereik van de bepalingen onnodig ruim is. Terwijl de bestreden problemen zich voordoen in de consumentenmarkt en in het kleinzakelijke marktsegment gelden de bepalingen met betrekking tot compensatie bij storingen respectievelijk overstapdrempels voor *alle* eindgebruikers. In de Memorie

van Toelichting lijkt weliswaar een uitzondering te worden gemaakt voor grootzakelijke aanbieders. Toch zullen grootzakelijke aanbieders getroffen worden door negatieve effecten.

Artikel 11.10a, dat betrekking heeft op CLI, schiet op vergelijkbare wijze zijn doel voorbij. Dit artikel legt een zorgplicht op aan iedereen, terwijl het artikel blijkens de toelichting is gericht op slechts een klein aantal malafide marktpartijen.

BCPA zal hierna aantonen dat grootzakelijke aanbieders probleemloos kunnen worden uitgesloten van het werkingsbereik van deze wetsartikelen. Het uitzonderen van grootzakelijke aanbieders staat niet in de weg aan een oplossing van de bestreden problemen.

1. Compensatie bij storingen (artikel 7.1a)

Met de introductie van artikel 7.1a wordt beoogd om consumenten¹ en kleinzakelijke gebruikers te beschermen. Niettemin vallen ook grootzakelijke gebruikers onder het werkingsbereik van het nieuwe wetsartikel. Dit is niet nodig: grootzakelijke gebruikers worden in de praktijk al op hun wenken bediend. Zij beschikken over een aanzienlijke kopersmacht en zijn daardoor goed in staat om een adequate compensatie bij storingen te bedingen. Een wettelijk recht op compensatie baat grootzakelijke gebruikers dus niet. Maar dit artikel zal hen wel schaden. Dit artikel zal ertoe leiden dat diensten waarvoor klanten met reden geen SLA hebben afgesloten toch een hoger service niveau zullen krijgen. Als gevolg zal dit type diensten normaal gesproken duurder worden.

¹ Op vier plaatsen in de Memorie van Toelichting wordt gesproken over *consumenten* waar - naar wij aannemen - is bedoeld *eindgebruikers*.

Het onderscheid tussen kleinzakelijke en grootzakelijke gebruikers

BCPA meent dat er een helder onderscheid moet worden gemaakt tussen gebruikers die wettelijke bescherming nodig hebben en gebruikers die geen wettelijke bescherming nodig hebben. In artikel 7.1a wordt dit onderscheid niet gemaakt. Alle eindgebruikers vallen onder het bereik van artikel 7.1a.

De Memorie van Toelichting onderscheidt wel enigszins tussen kleinzakelijke en grootzakelijke gebruikers:

De aanbieder is gehouden de eindgebruiker te compenseren. Dit betekent dat zowel een consument als een zakelijke gebruiker een beroep kan doen op de compensatieregeling. Dit is met name van belang voor kleinzakelijke gebruikers, zoals zzp'ers of mkb'ers, die een vergelijkbare positie kunnen hebben als een consument. [onderstreping toegevoegd]

Hier worden kleinzakelijke gebruikers terecht onderscheiden. Dit onderscheid blijft echter zonder betekenis. Ik citeer het vervolg van de hiervoor geciteerde passage uit de Memorie van Toelichting:

Het staat de zakelijke gebruiker vrij om hierover verdergaande afspraken te maken. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan grootzakelijke gebruikers die doorgaans service level agreements afsluiten, waarbij garanties worden gegeven over de beschikbaarheid van de dienst.

BCPA begrijpt deze passage niet goed. Hier lijkt een sigaar uit eigen doos te worden aangeboden. Immers, grootzakelijke aanbieders beschikken nu al over de mogelijkheid om service level agreements af te sluiten die de klant (royale) garanties bieden. Dit gebeurt in de praktijk volop. De erkenning dat deze regeling met name van belang is voor kleinzakelijke

gebruikers laat onverlet dat de regeling ook op grootzakelijke gebruikers van toepassing is.

Nadeel van het wetsvoorstel

Als gezegd bieden grootzakelijke aanbieders nu reeds volop compensatie bij storingen. Die diensten zullen niet geraakt worden door het wetsvoorstel. In zoverre is er dus niets aan de hand. Toch kleeft er een nadeel aan het wetsvoorstel. Dit nadeel houdt verband met het feit dat grootzakelijke aanbieders ook diensten leveren waarbij de beschikbaarheid en de betrouwbaarheid in (veel) mindere mate van belang zijn.

De grootzakelijke klant heeft de keuze uit verschillende niveaus van betrouwbaarheid van diensten. In het algemeen geldt dat de prijs van de dienst toeneemt met de betrouwbaarheid. Grootzakelijke aanbieders leveren hoofdzakelijk diensten die een betrouwbaarheid kennen die hoger is dan de betrouwbaarheid die straks verplicht is op grond van artikel 7.1a. Dit is het geval bij diensten die *time critical* zijn, waarbij de kans op uitval tot een minimum wordt beperkt. Klanten hebben in sommige gevallen echter ook behoefte aan diensten die niet *time critical* zijn, al dan niet in aanvulling op meer betrouwbare diensten. Dit is bijvoorbeeld het geval bij *back-up* verbindingen. Er is hier sprake van een weloverwogen beslissing van de klant: de klant neemt genoegen met een grotere storingsgevoeligheid mits daar een lagere prijs tegenover staat.

Artikel 7.1a zal vermoedelijk geen gevolgen hebben voor diensten die *time critical* zijn. Die diensten kennen al een zeer hoog niveau van betrouwbaarheid. Artikel 7.1a zal vermoedelijk wel negatieve gevolgen hebben voor diensten die niet *time critical* zijn. De betrouwbaarheid van deze diensten zal verhoogd moeten worden en het storingsherstel zal sneller moeten worden uitgevoerd. De Minister zal hier mogelijk tegen in willen brengen dat dit precies zijn bedoeling is. BCPA wijst de Minister in dat geval graag op het volgende.

Aanbieders kopen ten behoeve van de levering van diensten die niet *time critical* zijn wholesalediensten in zonder service level agreement. Dit betreft zogenaamde ‘lite’ diensten, die in tegenstelling tot ‘premium’ diensten geen service level agreement hebben. Aanbieders van diensten die niet *time critical* zijn kunnen de compensatie die zij straks moeten betalen aan de eindgebruiker dus niet verhalen op hun wholesaleleverancier. Zij moeten de compensatie uit eigen zak betalen, of kiezen voor een premium wholesaledienst, die duurder is. In alle gevallen zal de benodigde aanpassing noodzakelijkerwijs leiden tot een extra kostenpost. Ondanks het feit dat sommige klanten bewust kiezen voor een geringere mate van betrouwbaarheid moet die betrouwbaarheid straks toch toenemen.

Het is gelet op het bovenstaande niet ondenkbaar dat als gevolg de eindgebruikerstarieven mee moeten stijgen. De vraag is wie bij zo’n ontwikkeling zou zijn gebaat. BCPA meent dat deze maatregel geen nuttige toevoeging is aan het bestaande, gevarieerde aanbod in de zakelijke markt.

Een bijkomend nadeel van deze maatregel tenslotte is de nodeloze administratieve rompslomp die het gevolg zal zijn. Het zal een inspanning vergen om bestaande service level agreements te vergelijken met het wettelijke minimum beschermingsniveau. De globale omschrijving van de beoogde compensatie (1/30 van de maandelijkse abonnementsprijs) is in de consumentenmarkt vermoedelijk goed toepasbaar, maar in het grootzakelijke marktsegment is dit geen heldere maatstaf. De vraag zal opkomen in hoeverre de vaste en variabele tarieven die gelden voor complexe, samengestelde producten, vergelijkbaar zijn met het wettelijke minimum. Grootzakelijke aanbieders blijven graag weg van deze discussie. Zij kunnen zich dit ook permitteren: hun afnemers hebben kopersmacht en kunnen kiezen uit een breed palet aan diensten. Deze diensten variëren van hoogwaardige diensten met een bijzonder snel storingsherstel, en een ruime compensatie, tot (veel) goedkopere diensten, zonder compensatie. Grootzakelijke klanten hebben geen behoefte aan compensatie bij storingen ten aanzien van laatstgenoemde categorie

diensten, zeker niet wanneer die diensten als gevolg duurder zouden worden.

Voorstel BCPA

Artikel 7.1a kent het recht op compensatie toe aan de ‘eindgebruiker’, dus aan de ruimst mogelijke verzameling gebruikers. BCPA pleit er voor dat de doelgroep op maat wordt gesneden door de term ‘eindgebruiker’ te vervangen door ‘consument en kleinzakelijke gebruiker’. In de toelichting kan de term ‘kleinzakelijke gebruiker’ nader worden omschreven. De hiervoor geciteerde tekst uit de Memorie van Toelichting kan als startpunt dienen. De Memorie van Toelichting kan verduidelijken dat het gaat om kleinzakelijke gebruikers die hetzij een consumentenproduct afnemen hetzij een zakelijk product afnemen. Het gaat om gebruikers die een onderhandelingspositie hebben die vergelijkbaar is met die van een consument. Met andere woorden: onderscheiden moet worden tussen grootzakelijke afnemers die maatwerkcontracten sluiten en kleinzakelijke gebruikers die niet (in staat zijn om) maatwerkcontracten afsluiten.

Indien het aanpassen van dit wetsartikel om wat voor reden dan ook niet haalbaar mocht zijn, dan verdient het aanbeveling om de positie van grootzakelijke gebruikers te verduidelijken. De Memorie van Toelichting zou dan als volgt kunnen worden herschreven op dit punt (de vetgedrukte passages bevatten de voorgestelde wijzigingen):

*Het staat de zakelijke gebruiker vrij om hierover **afwijkende afspraken te maken**. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan grootzakelijke gebruikers die doorgaans service level agreements afsluiten, waarbij garanties worden gegeven over de beschikbaarheid van de dienst. **Grootzakelijke gebruikers kiezen in de praktijk ook voor diensten zonder service level agreement. Dergelijke afwijkende afspraken moeten in dit marktsegment toelaatbaar worden geacht, aangezien***

dit type afnemers vrijelijk kan kiezen voor alle mogelijke diensten, met of zonder service level agreement.

Vanzelfsprekend gaat de voorkeur van BCPA uit naar een duidelijke wetsbepaling.

2. Wegnemen van overstapdrempels voor kleinzakelijke gebruikers (artikel 7.2a)

Welke gebruikers ondervinden problemen?

De onderhavige wijziging van de Telecommunicatiewet is uitdrukkelijk bedoeld om overstapdrempels voor kleinzakelijke eindgebruikers weg te nemen. BCPA verwijst naar de motie De Liefde (Kamerstukken II 2013-2014, nr. 363) en naar de brief van Minister Kamp aan de Tweede Kamer d.d. 7 mei 2013 (kenmerk DGETM-TM/13061025).

BCPA bestrijdt niet dat er sprake is van overstapdrempels in het kleinzakelijke marktsegment². In zoverre is de maatregel dan ook te billijken. BCPA bestrijdt wel dat er sprake is van overstapdrempels in het grootzakelijke marktsegment. In het grootzakelijke segment zijn dus geen maatregelen nodig. Dit standpunt is door niemand weersproken, ook niet binnen de FIST Taskforce, die zich buigt over dit probleem. Wij wijzen er al op dat de Tweede Kamer en de Minister niet hebben gevraagd om maatregelen jegens grootzakelijke aanbieders.

Ons vertrekpunt is dus dat in het grootzakelijke marktsegment geen maatregelen nodig zijn. Hierna tonen wij ten eerste aan dat de nieuwe

² De MvT vermeldt dat de aanbieders van elektronische communicatiediensten voor de zakelijke markt de marktbrede wens hebben geuit voor het wettelijk regelen van het maandelijks kunnen opzeggen van het contract door kleinzakelijke eindgebruikers na stilzwijgende verlenging. Dit is niet juist. BCPA heeft deze wens *niet* geuit, vanuit de gedachte dat aanbieders zoals BT, Colt en Verizon, die niet bijdragen aan het probleem van overstappen, ook geen bijdrage kunnen leveren aan de oplossing van dat probleem.

verplichting toch gaat gelden voor grootzakelijke aanbieders, ook al lijkt dat na bestudering van de Memorie van Toelichting niet de bedoeling. Vervolgens zullen wij bespreken waarom dit bezwaarlijk is. Tenslotte doen wij een suggestie voor de wijze waarop de tekst in lijn kan worden gebracht met het werkelijke probleem.

Artikel 7.2a geldt wel degelijk ook voor grootzakelijke aanbieders

De Memorie van Toelichting begint veelbelovend door opnieuw een correct onderscheid te maken tussen kleinzakelijke en grootzakelijke gebruikers:

Kleinzakelijke gebruikers nemen net als consumenten veelal gestandaardiseerde contracten af voor het gebruik van elektronische communicatiediensten. Zij verschillen daarmee van grootzakelijke gebruikers die maatwerkcontracten afnemen en een sterkere onderhandelingspositie hebben bij het sluiten van de overeenkomst met de aanbieder van elektronische communicatiediensten.

Dit onderscheid lijkt ruimte te bieden voor een afwijkende regeling voor grootzakelijke aanbieders:

De voorgestelde verordening laat ruimte voor grootzakelijke eindgebruikers om op individueel verzoek middels een individueel contract te kunnen afwijken van de neergelegde regels (zie naast het genoemde artikel ook overweging 42 van dit voorstel). Een dergelijk afwijkend maatwerkcontract kan gelet op de aard van de afgenomen diensten wenselijk zijn, zowel voor de aanbieder van elektronische communicatiediensten als de betreffende zakelijke eindgebruiker. Met name grootzakelijke gebruikers zullen op vrijwillige basis dergelijke maatwerkcontracten afsluiten en dus gebruik maken van de ruimte die het gewijzigde artikel, in het vierde lid, hiertoe biedt.

Nadat eerst de deur leek te zijn geopend voor een afwijkende regeling voor grootzakelijke aanbieders, wordt die deur vervolgens dichtgedaan:

Er mag in de gehanteerde algemene voorwaarden niet ten nadele van de zakelijke eindgebruiker worden afgeweken van deze regel. Een afwijkende afspraak dient dus via het contract te worden overeengekomen.

Deze citaten staan haaks op elkaar. Aan de ene kant wordt grootzakelijke aanbieders de mogelijkheid geboden om in maatwerkcontracten afwijkende afspraken te maken. Aan de andere kant staat hier duidelijk dat een afwijkende afspraak niet in de algemene voorwaarden maar ‘via het contract’ moet worden opgenomen. Dit betekent dat grootzakelijke aanbieders toch actie moeten ondernemen, terwijl duidelijk is dat er geen overstapproblemen zijn in het grootzakelijke marktsegment.

Waarom zou het verbod van artikel 7.2a grootzakelijke aanbieders schaden?

BCPA meent ten eerste dat er überhaupt geen reden is om welk verbod dan ook te laten voor marktpartijen die niet bijdragen aan de bestreden misstand. Regulering moet maatwerk zijn, proportioneel en passend. De doelstelling om de lasten voor het bedrijfsleven te verlichten wordt niet bereikt door in te grijpen in de markt, daar waar dat niet evident nodig is.

Maar er zijn ook praktische bezwaren. BCPA heeft die bezwaren in haar reactie van 4 juli 2013, naar aanleiding van vragen omtrent verbreding van artikel 7.2a Tw., uiteengezet. Kort gezegd komen de bezwaren neer op het volgende.

Aanbieders van retaildiensten zijn afhankelijk van de inkoop van wholesalediensten, die een bouwsteen vormen voor die retaildiensten. De

opzegtermijn in een contract met een eindgebruiker moet in elk geval niet korter zijn dan de opzegtermijn die is opgenomen in het onderliggende contract van de wholesaledienst. Anders worden zakelijke aanbieders opgehadeld met inkoopkosten die niet (volledig) kunnen worden terugverdiend. Een opzegtermijn van één maand na stilzwijgende verlening van de initiële contracttermijn is dan zeker te kort. Drie maanden is vermoedelijk wel reëel.

Het overzetten van een klant van de ene naar een andere aanbieder is complex en vergt nu eenmaal tijd. Het betreft vaak diensten die bedrijfskritische processen ondersteunen. Ook daarom is een opzegtermijn van één maand te kort. In een redelijke opzegtermijn moet de onderliggende opzegtermijn van het wholesalecontract zijn verdisconteerd, met een redelijke marge voor een geleidelijke afbouw van de dienstverlening. Hiermee is al snel een maand of twee, drie gemeoid.

Voorstel BCPA

BCPA bepleit in de eerste plaats dat artikel 7.2a niet van toepassing zal zijn op grootzakelijke aanbieders. Zij veroorzaken immers geen overstapproblemen. Grootzakelijke aanbieders kunnen worden uitgezonderd op de wijze die hierboven is beschreven bij het onderdeel storingscompensatie.

Mocht het aanscherpen van artikel 7.2a om wat voor reden dan ook niet mogelijk zijn, dan zijn grootzakelijke aanbieders gebaat bij een verduidelijking in de Memorie van Toelichting. De gesignaleerde tegenstrijdigheid in de Memorie van Toelichting (er wordt ruimte geboden voor maatwerk, maar een afwijkende regeling mag toch niet in de algemene voorwaarden worden opgenomen) kan eenvoudig worden weggenomen. Dit kan door in de toelichting bij lid 4 expliciet te vermelden dat zakelijke aanbieders een afwijkende regeling kunnen treffen in maatwerkcontracten. Daarbij moet in het midden blijven of dit in algemene voorwaarden of in de

hoofdovereenkomst, of in welk onderdeel dan ook gebeurt. Het gebruik van die termen moet worden vermeden.

Indien de tekst niet wordt verduidelijkt zullen grootzakelijke aanbieders hun bestaande opzeggeregelingen mogelijk moeten overhevelen van het ene onderdeel naar het andere onderdeel in het contract. Zij vermijden deze onnodige inspanning bij voorkeur.

Voor het geval u toch mocht overwegen om deze onduidelijke en onnodig ingrijpende regeling ongewijzigd in stand te laten, dan pleit BCPA er voor om deze verplichting bij wijze van overgangsregeling alleen te laten gelden ten aanzien van nieuw te sluiten overeenkomsten. Dit zal dan expliciet in artikel IV (overgangsrecht) moeten worden geregeld.

3. Het gebruik van CLI (artikel 11.10a)

BCPA heeft begrip voor de wens om identiteitsfraude (in dit verband ook wel ook wel *spoofing* genoemd) tegen te gaan. Toch zetten wij vraagtekens bij dit onderdeel uit het wetsvoorstel.

BCPA bepleit ook hier dat alleen die aanbieders als normadressaat worden aangewezen die daadwerkelijk het bestreden probleem veroorzaken. Uit de Memorie van Toelichting blijkt dat de Minister slechts circa vijf kleine malafide marktpartijen op de korrel heeft, en niet bonafide aanbieders, zoals BT, Colt en Verizon:

De voorgestelde wijziging heeft geen merkbare gevolgen voor de administratieve lasten en inhoudelijke nalevingskosten. De bedrijfsvoering van het merendeel van de aanbieders van openbare elektronische communicatienetwerken en -diensten voldoet in de praktijk al of kan eenvoudig voldoen aan de voorgestelde verplichting.

(...)

Wat overige bedrijfseffecten betreft, gaat het hier in de eerste plaats om mogelijke omzetzijden bij een beperkt aantal (circa vijf) kleinschalige telecomaandieners zonder eigen netwerk wier bedrijfsvoering als gevolg van de onderhavige verplichting moet worden gestaakt. Dit valt onder de doelstelling van de voorgestelde verplichting.

Artikel 11.10a is echter niet gericht tot een kleine groep aanbieders. Artikel 11.10a bevat een zorgplicht die geldt voor *alle* aanbieders van openbare elektronische communicatienetwerken of –diensten die betrokken zijn bij nummerdoorgifte.

BCPA meent dat een verbod op *spoofing* alleen zou moeten gelden voor ondernemingen die zich actief en bewust bezig houden met *spoofing* of hieraan actief dienstbaar zijn. Nu de hele keten van aanbieders een zorgplicht wordt opgelegd staat de deur open voor langdurige en onzekere handhavingstrajecten. Ook bonafide ondernemingen, die niet betrokken zijn bij spoofing, kunnen dan het mikpunt van een (vermoedelijk kansloze) handhavingsactie worden. Bonafide aanbieders zullen des te eerder bij ACM in beeld komen wanneer de malafide partijen blijken te opereren vanuit het verre buitenland, buiten de jurisdictie van ACM.

Een probleemanalyse moet uitwijzen welke partijen in de keten mogelijk kunnen bijdragen aan de oplossing. Die partijen dienen als normadres-saat te worden aangewezen, en verder niemand.

Goedaardig gebruik van CLI

BCPA heeft de indruk dat artikel 11.10a niet slechts betrekking heeft op het tegengaan van *spoofing*. Kennelijk leeft de wens om ook goedaardig

gebruik van CLI te regelen. BCPA tast hier helaas enigszins in het duister.

BCPA heeft begrepen dat er enkele jaren geleden gesprekken hebben plaatsgevonden tussen de overheid en marktpartijen over de afbakening tussen toegestaan en onwenselijke gebruik van CLI. BCPA heeft niet deelgenomen aan die gesprekken. Kennelijk is er (nog) geen probleem-analyse afgerond. De Memorie van Toelichting vermeldt alleen dat er ook 'goede redenen' kunnen zijn voor het doorsturen van een ander nummer dan het nummer van het oproepende aansluitpunt of de gebruiker daarvan. Het onderscheid tussen kwaadwillig gebruik en goedaardig gebruik wordt in het wetsvoorstel niet uitgewerkt. BCPA heeft niet de indruk dat marktpartijen en overheid tot gezamenlijke conclusies zijn gekomen die de introductie van een wetsartikel rechtvaardigen. De introductie van het onderhavige artikel 11.10a teneinde goedaardig gebruik van CLI te regelen lijkt dan ook prematuur. Voorzover dit wetsvoorstel zou zijn bedoeld om de rollen van partijen te verduidelijken, ter bevordering van de betrouwbaarheid van (het gebruik van) CLI, laat de tekst, zowel van artikel 11.10a als de toelichting, aan duidelijkheid veel te wensen over.

BCPA begrijpt uit de wandelgangen bovendien dat van aanbieders kennelijk een redelijke inspanning wordt verwacht met betrekking tot de doorgifte en het gebruik van CLI. Die inspanning zou, als wij dit goed hebben begrepen, kunnen inhouden dat internationale, technische standaarden op dit vlak worden nageleefd. Deze standaarden zouden voorschrijven dat CLI in beginsel niet worden gewijzigd. Er zouden passende maatregelen kunnen worden afgedwongen, zoals het onderdrukken van CLI in geval de juistheid van binnenkomende CLI niet redelijkerwijs kan worden gegarandeerd.

BCPA vindt deze voorschriften niet terug in het wetsvoorstel. Deze omstandigheid draagt bij aan het vermoeden van BCPA dat de probleem-analyse kennelijk nog een een te prille fase bevindt om een duidelijke en handhaafbare wettekst te ontwerpen.

Op grond van het bovenstaande meent BCPA ten eerste dat het verbod op *spoofing* duidelijker moet worden beschreven. De rechtszekerheid verzet zich er tegen dat partijen die niet kunnen bijdragen aan de oplossing van het probleem toch een zorgplicht wordt opgelegd.

Voorzover artikel 11.10a is bedoeld om goedaardig gebruik van CLI te regelen, of anderszins voorschriften ten aanzien van CLI te introduceren, verzoeken wij u vriendelijk om uw probleemanalyse te delen met marktpartijen. Wij dragen waar mogelijk graag bij aan de analyse van dit probleem en denken graag mee over mogelijke oplossingen. De huidige tekst is op dit punt te summier om op te kunnen reageren en te onduidelijk om te kunnen naleven.

4. Conclusie

BCPA constateert dat twee onderdelen uit het wetsvoorstel onbedoeld leiden tot nadelige effecten voor grootzakelijke gebruikers.

Verplichte compensatie voor storingsen ten aanzien van alle verschillende soorten zakelijke diensten leidt tot een kostenpost, waarmee in het wetsvoorstel geen rekening is gehouden. Dit onbedoelde neveneffect kan worden voorkomen door de verplichting nadrukkelijk niet te laten gelden voor grootzakelijke aanbieders.

Ook het verbod om een stilzwijgende verlenging in de algemene voorwaarden te regelen leidt tot negatieve effecten voor grootzakelijke aanbieders. Grootzakelijke aanbieders hebben straks de keuze tussen een onwerkbaar korte opzegtermijn en het herstructureren van hun contracten. Ook hier is de oplossing om het verbod nadrukkelijk niet te laten gelden voor grootzakelijke aanbieders.

Het verbod op *spoofing* tenslotte dient uitsluitend te gelden voor die marktpartijen die zich professioneel bezighouden met *spoofing*, of die hierbij actief betrokken zijn. Voor zover de regeling betrekking zou hebben op goedaardig gebruik van CLI is de regeling helaas onvoldoende duidelijk om op te kunnen reageren en dus ook om de verplichting na te kunnen leven.

Wij hopen u met bovenstaande suggesties van dienst te zijn. Ik vermeld nog dat de in BCPA deelnemende aanbieders via de Groep Graafrechten separaat zullen reageren naar aanleiding van de voorgestelde wijzigingen in hoofdstuk 5. De onderhavige reactie bevat geen vertrouwelijke informatie.

Met vriendelijke groet,

Niels van Veen,
secretaris BCPA